

[Niels Hølvæg Petersen.]

sen jo befinder sig i en lidt vanskelig situation, fordi han som tidligere minister har fulgt den proces, der går forud for tilblivelsen af en åbningstale. Der er ingen tvivl om, at hr. Kjeld Olesen — som de øvrige ministre — har set mange udkast, og det kan jo være svært at holde de forskellige udkast ude fra hinanden. Det er i hvert fald ikke helt lykkedes for hr. Kjeld Olesen, som omtaler, at også enfamilieshuse skal ind under loven om særlig indkomstskat. Det siger åbningstalen faktisk ikke noget om. Jeg har gået den meget nøje igennem, og det står ikke i åbningstalen.

Det kan man jo vende og dreje på forskellig vis. Jeg går ud fra, at det måske har stået i et tidligere udkast, som hr. Kjeld Olesen har set, og så kan man filosofere over, hvad det betyder, når det nu er taget ud. Betyder det, at man har opgivet det, eller betyder det bare, at man gemmer forslaget til et tidspunkt, hvor det måske er mere opportunt i hele diskussionen netop om enfamilieshusenes stilling end i øjeblikket? Jeg er nærmest tilbøjelig til at tro det sidste.

Morten Lange: Det vil være naturligt ved denne lejlighed at byde den nye regering velkommen og byde socialdemokratiet velkommen til venstre for midten. Det er jo altid en interessant spekulation, hvor midten er, og jeg har forstået, at den midte, som skulle være midt i politikken i Danmark, mener det konservative folkeparti at have fastlagt. Det er åbenbart sådan, at de konservative mener, de er midten, men at være til venstre for dem er jo ikke, skal vi sige sådan nogen vældig afvigelse fra centrum. Jeg vil sige, at der åbenbart er trængsel om dette såkaldte centrum, men jeg tror nok, der er grund til at besinde sig på, hvad problemet egentlig er.

Fremskridtene og de nye muligheder har nu sjældent ligget i centrum. Det er ikke sådan, det plejer at være i politik, og det er det måske netop ikke i den periode, vi lever i. Jeg tror, det er ganske påfaldende, at alle de metoder, som man har brugt i årevis i det politiske centrum, hvem der så ellers har behersket centrum, er ved at være brugt op.

Vore sædvanlige skattemidler, finanspoli-

tiske midler og andre økonomiske styringsmidler er ved at være slidt så meget, at vi næsten ikke kan bruge nogen af dem mere, og det er nydannelser i økonomisk politik, der skal til, sagt i al beskedenhed, så vidt vi overhovedet kan bedømme dem: nydannelser i den økonomiske politik, som er socialistiske løsninger.

Derfor er det måske ikke helt urimeligt, at socialdemokratiet er begyndt at understrege sin placering lidt til venstre i billedet, for det er jo dér, der er brug for et initiativ, det er dér, de nye metoder og veje findes.

Jeg skal i denne gennemgang af optakten til den nye folketingsssamling i væsentlig grad holde mig til de økonomiske spørgsmål, som naturligvis må stå i centrum, og jeg skal med det samme gøre undskyldning for denne ensprogethed. Det er da fuldstændig klart, at mange andre spørgsmål vil trænge sig på for os, men løsningen af dem viser jo i så mange tilfælde tilbage til de økonomiske konsekvenser, at det altså i vid udstrækning er et spørgsmål om at have den økonomiske politik i orden, førend de andre ting løser sig.

Men det, som jeg nævnte om de økonomiske styringsmekanismer, vi har, er jo i virkeligheden noget af det mest karakteristiske i vor situation. Skatteskruen virker hårdt, den virker ujævnt, og den virker ude af takt med de omfordelingsmekanismer, som vi har arbejdet på i mange år at gøre så rimelige og retfærdige som muligt. Vi har nået en situation, hvor vi i virkeligheden står over for at måtte tage nye midler i brug, hvis vi overhovedet skal styre skibet. Vi ser det overordentlig tydeligt på denne finansplans tal, hvor de mest påfaldende tal i virkeligheden er to. Det ene er de 7 milliarder kr., der er afsat som en pris- og lønreserve — et drastisk beløb, som er en målestok for den forventede inflationstakt og uægtelig et tegn på en overordentlig varm temperatur — og det andet tal er de 6 milliarder kr. i kasseoverskud, som i virkeligheden er udtryk for den samme tendens: en overophedet økonomi, en kraftig inflations-tendens, som gør, at et sådant kasseoverskud efter alt foreliggende må siges at være en økonomisk nødvendighed. Begge disse tal er ægte led i finansplanen og ægte tegn på dens fejl. De afspejler de fejltagelser i den